

Ліки зміцнюють тіло, а книга - душу

Біблія

№ 1 (40)
2018
(січень)

ТЕРАПЕВТ

Видається з 1 жовтня 2014 року

*Бюлетень Наукової бібліотеки
Харківського національного медичного університету*

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Світ не стоїть на місці, а з ним змінюємося і ми. Четвертий рік поспіль ми підтримуємо індивідуальність нашого видання — вам знайомі його зовнішній вигляд, дизайн і подача матеріалу, є певна впізнаваність, яка швидко сприймається...

Ми не відступаємо від обраного шляху, а робимо рестайлінг бюлетеню, додаємо «корпоративної фірмовості»... Розроблено новий стиль видання, оновлено подачу текстових матеріалів і обкладинку. Наш вісник залишається двомовним. Цікава і копітка робота всього колективу — це обличчя нашої бібліотеки.

До вашої уваги оновлений «БІБЛІОТЕРАПЕВТ»!

Зміст

Бібліотечна скарбниця:

по сторінках рідкісних та цінних видань

Спогади старого лікаря Ч. 4.

Т. Костюкевич.....С. 3-5

Читання зі смаком

Творець досконалості

І. Киричок.....С. 6-7

Літературна нота

Джованни Арпино «Мрак и мед»

О. Озеркіна.....С. 8-10

Фундатори

Теорія механіки на практиці медицини

Р. Вороніна.....С. 11

Бібліотека: зазирнути за лаштунки

Й робота проситься у вірш...

О. Борисова.....С. 12-13

Фотопогляд

Татьянин день

Від редакції.....С. 14

Натхнення

В дни юности прекрасной...

Я. Певний.....С. 15

Аскорбінка для душі

Так ніхто не кохав...

О. Сохар, Д. Івашова.....С. 16

Хроніка подій

Про вільний дух української нації

Р. Вороніна.....С. 17

Проснуться знаменитым

О. Озеркіна.....С.18

В. Сосюра — соловей української літератури

Р. Вороніна.....С. 19

Академік Олександр Шалімов — Людина і Хірург

Л. Скрипченко.....С. 19

Анонси подій,

Вітання з днем народження

.....С. 20

Бібліотечна скарбниця:

по сторінках рідкісних та цінних видань

Тетяна Костюкевич,
зав. відділом

СПОГАДИ СТАРОГО ЛІКАРЯ. ЧАСТИНА 4

Воспоминания старого врача. Экзамен для поступления в Харьковский университет. Медицинский факультет и его профессора с 1838 по 1845 г. Институт казенно-коштных воспитанников.

Д. А. Сибилева

Продовження, початок у «Бібліотерапевт» № 10, № 11, № 12 за 2017 р.
(при сучасному наборі тексту, витримана стилістика оригіналу)

...*Теоретическую хирургию* читал экстраординарный профессор **Струве** — стройный, хорошо сложенный, 35—летний, гладко выбритый, краснощекий, с большими, серыми глазами. Является на лекции всегда чисто одетый в форменный профессорский виц-мундир, с изящною булавкою в бантик галстука и золотою цепочкою на часах. Читал лекции по латыни. Это был сокращенный перевод Chelius'a. Плохо понимавшие латынь редко ходили на его лекции; но и посещавшие их постоянно дремали, слушая монотонное чтение с резким немецким акцентом. На лекции об остановлении артериального кровотечения профессор вынимал из одного кармана пинцет, а из другого ножницы, свертывал бумажку в трубочку и показывал, как делается torsio. Экзамен держали также одни по русски, другие по латыни; последним, как и у проф. Гана, ставили полный балл, а первым — единицею меньше. Проф. Струве был светский человек и бывал в аристократическом обществе. Практики не имел.

Десмургию читал адъюнкт-профессор **Линк**, красивый, светский молодой человек. Являлся на лекцию расфранченным и раздушенным, с картонным ящиком, в котором заключались бинты, компрессы, корпия и разные из него приготовления. Читал по запискам монотонно, гнусил, сильно ломался и рисовался; студенты говорили, что он «коклетничал». Наложения повязок не показывал, говоря, что они будут налагаемы, как следует, профессором оперативной хирургии после произведенных операций. Линк имел унаследованное от отца большое состояние и держал собственную карету

и хороших лошадей. Бывал за границую. О русской медицине и русских врачах отзывался с пренебрежением. Был враг Ванцетти, которого называл «parvenu», распространяя о нем разные слухи; говорил, напр., что когда он, Линк, был в Вене и производил в Josephinum'e операции, Ванцетти служил ему, подавая инструменты. Ванцетти не обращал никакого внимания на своего адъюнкта — Линка. Практики у Линка не было. Слыл он за богатого жениха; и студенты называли его не по фамилии, а «жених».

Историю медицины читал адъюнкт-профессор **Свиридов**, молодой человек, только-что возвратившийся из-за границы, куда послан был университетом для изучения судебной медицины. Но так как кафедра этой науки была занята, то Свиридову и поручено было читать историю медицины, которую он диктовал из какого-то немецкого сочинения. Изложение было сухое и неинтересное. Экзамена из истории медицины не было.

Общую терапию, семиотику и диагностику читал **Федор Карлович Альбрехт** на латинском языке — первый предмет по литографированным запискам, а последние два по руководству Knoltz'a. Ф. К., по своей скромности, манере держать себя, обходительности со студентами и честному отношению к делу, был самой симпатичной личностью. Читая слово в слово по книге, он многое разъяснял, много делал практических замечаний и все это приносило огромную пользу при занятиях в терапевтической клинике, которую Ф. К. и заведывал. Хорошо говорил он и по русски.

Кафедру получил в конце 30-х годов, будучи прежде инспектором Врачебной Управы в г. Одессе. В Харькове в короткое время развилась у него большая практика. Его любили и уважали и товарищи, и слушатели, и больные. В Одессе прославился он, как принимавший деятельное участие в прекращении чумы, за что и был награжден особою золотою медалью. Проф. Альбрехт заведывал терапевтической клиникую, помещавшеюся в 3 комнатах нижнего этажа небольшого двухэтажного дома. Клиника была устроена на 20 кроватей: 15 для мужчин и 5 для женщин. Не было в клинике никаких гигиенических приспособлений; проветривание производилось форточками; делались окуривания уксусом и ароматическими растениями. Содержание больных и уход за ними были образцовые. Утренний осмотр проводился с 8 до 10 часов; на вечернем профессор бывал редко, а больных вечером осматривал бывший в то время ординатор клиники, здравствующий и ныне «друг больных» Владислав Андреевич Франковский. Больные в клинику выбирались из приходивших, страдавшие по преимуществу острыми болезнями; хроники, по выдержании их некоторое время для наблюдения, переводились в Больницу приказа, на «Сабурову дачу». Исследование болезней производилось в то время без всяких научных приспособлений: стетоскоп и плессиметр не были еще тогда в Харькове в употреблении. Припоминаю: какой-то австрийский врач, державший экзамен на лекаря, употреблял в клинике стетоскоп при исследовании грудной полости; профессор

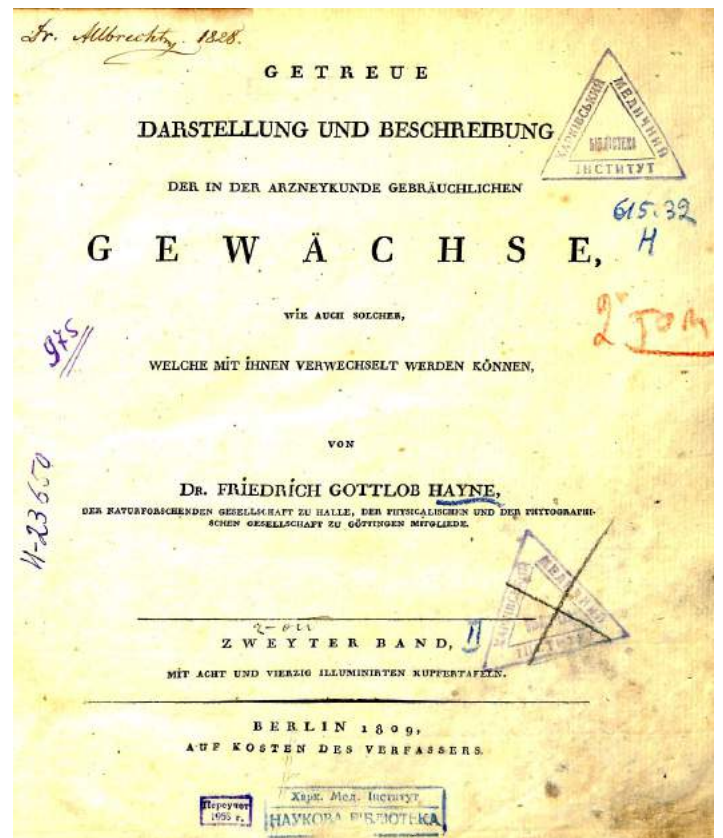
Альбрехт и Ванцетти всегда равнодушно выслушивали объяснения этого врача. Лечение болезней было самое простое, а выбор лекарств необширный: нашатырь, селитра, английская соль, препараты магнезии, касторовое масло, рвотный камень, рвотный корень, сернокислый хинин, чилибуха, каломель, сулема в пилюлях Dzond, железо в пилюлях Grifith'a и т. п. Хинин давался в перемежных лихорадках взрослым не более 2-3 гран на прием, по 4 приема в промежуток между приступами, и лихорадки вылечивались. Проф. Альбрехт был враг всяких кровопусканий; и в клинике его весьма редко ставились пиявки или кровососные банки. Он постоянно твердил: «щадите кровь человеческую; каждая капля ее дорога организму». Студенты, которым поручалось наблюдение за больными и пользование их, назывались «кураторами». Они назначались по алфавитному списку; и в течении 2 лет на каждого куратора по 3-4 больных. Мне, напр., пришлось иметь 4: острого ревматика, тифозного, пнеймоника и ишиадика. В клинике дежурили студенты 4-го курса. По окончании наблюдения обязательно писалась по латыни история болезни, в которой излагались anamnesis, diagnosis, prognosis, therapia и epikrisis. Ежедневные наблюдения (скорбные листы) писались также по латыни. Руководствами для клинических занятиях служили: терапия Bene, Encheridion medicum Hufeland'a, а для тех, кто знал по немецки, — и фармакология Weissberg'a, в то время еще не переведенная на русский язык...

(Далі буде)

Handwritten note on aged paper with a circled number "4" at the top right. The text is in cursive and reads: "Herrn Dr. med. Albert v. Albrecht", "30. September", "1842."

Handwritten note on aged paper with a circled number "2" at the top right. The text is in cursive and reads: "Herrn Dr. med. Albert v. Albrecht", "30. September", "1842."

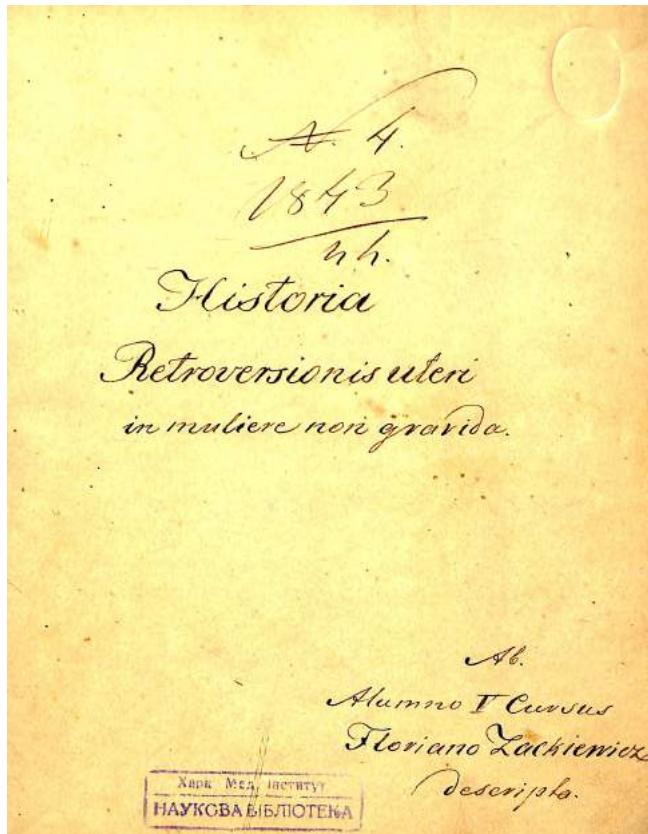
Надписи на книгах із терапевтичної клініки, зроблені рукою Альбрехта

Автограф Альбрехта на книзі з його особистої бібліотеки

Коментар бібліотекаря

Готуючи матеріали «Спогадів старого лікаря» до друку, щоразу подумки звертаюся до нашого раритетного фонду. Більшість з цих книжочок потрапили до нашої бібліотеки з маленьких бібліотечок клінік та кабінетів медичного факультету Університету і, мабуть, не раз потрапляли до рук героїв оповідання автора. Так, у нас зберігається підшивка історій хвороб з акушерської клініки за 1841, 1843-1844 роки латиною. В той час клінікою завідував Ф.І. Ган.

Історії хвороб із клініки акушерства за 1841, 1843-44 рр.

Гордістю нашого фонду є зібрання 1805-1825 років видання (9 томів з 11) довідника рослин, які використовують у фармакології, з власної бібліотеки Альбрехта з його автографом.

Слідкуйте за подальшими публікаціями «Спогадів старого лікаря». Це цікаво!

Читайте «Ценное наследие старых травников» «Бібліотерапевт» №1, 2016 р.

Кладязь книжкової мудрості

«...М'ягкого серця і доброї душі, він міг довести до розпукки ученика – хоч і здібного, але повільного, флегматика; лише нервові, рухливі натури могли подібатись йому. А проте той самий чоловік з педантичною строгістю додивлявся до того, як ученик стоїть при таблиці, як держить крейду, як маже губкою.. і не вважав зайвим по десять раз на кожній годині навчати учеників методичності, повільного, але ясного думання, точності й економії у всіх рухах, поступках і ділах.»

Франко І. Борис Граб / І. Франко // Твори в 20-ти томах. – Київ : Держ. видав. худож. літер., 1950. – Т. 3. – С. 29-41. – [С. 30].

ТВОРЕЦЬ ДОСКОНАЛОСТІ

Медицина — складна і відповідальна область людської діяльності, а професія хірурга — одна з найекстремальніших в медицині. Людей у білих халатах, які повертають до життя і зберігають фізичне здоров'я пацієнта, ми називаємо «лікарями від Бога». А що вже говорити про пластичних хірургів — результати їх роботи часто порівнюють з творами мистецтва, які здатні відновлювати не тільки фізичне, а й психоемоційне здоров'я. Але на шляху до ідеального результату лікарю важливо не перетнути межу безпринципності й вседозволеності.

Перший роман Марини Степнкової «Хірург» (2005) порівнювали з «Парфюмером» Патріка Зюскінда. Паралельна розповідь двох епох, приправлена чудовою мовою епітетів і метафор, робить твір цікавим для вишуканого читача (лонг-лист премії «Національний бестселер»).

Історія сходження на вершину професіоналізму Аркадія Хрипунова, геніального пластичного хірурга, переплетена з історією Хасана ібн Саббаха — пророка, який заснував в 11-м столітті державу ісламітів-нізаритів — обидва вважають себе представниками вищої касты, але вони зовсім байдужі до людських почуттів, кожен одержимий своєю ідеєю, манією величі.

Будучи талановитим хірургом і вважаючи себе Творцем досконалості, Хрипунов впевнено створює обличчя ідеальної краси, при цьому без жалю ранив людську душу...

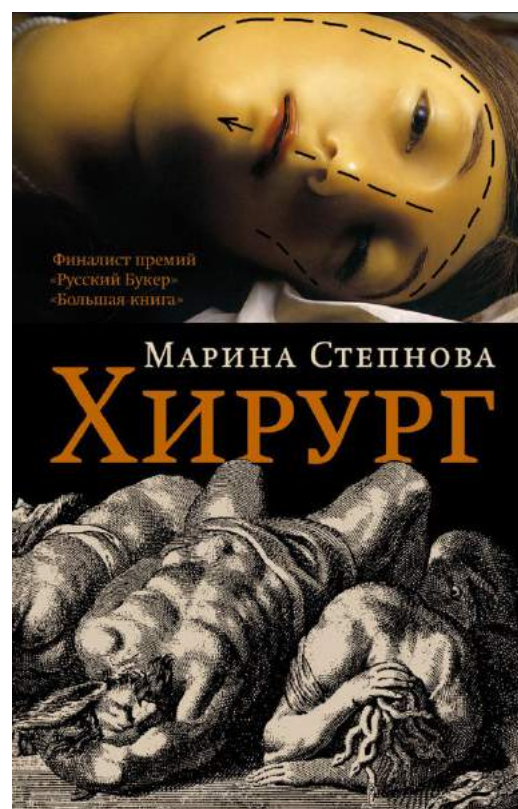
**Степнова М. Хірург : роман / Марина Степнова. —
Москва : АСТ: Редакция Елены Шубиной, 2014. — 314 с.**

Уривок з роману:

...Краевой разрез. Отделяем хрящи кончика носа от вышележащего наружного кожного слоя. Вот так. Почти до конца. Крови совсем мало — на операциях почти никогда не бывает крови. Точнее, бывает, но это кровь укрошенная, нестрашная, ее мгновенно впитывает разумное, многорукое, тысячеочитое и жестокое существо, в которое превращается на время операции хирургическая бригада.

Колумелярный разрез. Начинаем оголять наружный слой хрящей, которые формируют кончик носа. Хрящи желтые, солнце белое, кровь красная... Слишком много крови! Две столовые ложки кровопотери за двухчасовую ринопластику считаются хорошей рабочей нормой. Хрипунов никогда не тратил так много: что за глупости — при чем тут гуманизм, ему просто не нравилась кровь. Она была чересчур живая для того, чтобы выглядеть гармоничной. Мешала.

...СЛИШКОМ МНОГО КРОВИ! Воздух звенит от молчания, лиловый скальпель яростно воздет в стерильное небо, по виску со скоростью ледника ползет торжественная капля пота. Наконец, из ниоткуда возникает проворная глянцева перчатка, виновато суетится, восстанавливая идеальный порядок. Его собственные пальцы не могли бы управиться быстрее. Впрочем, здесь все пальцы — его собственные.

Через секунду мир вновь замирает в точке золотого сечения. Хрипунов возвращает бровь на место и слышит, как операционная беззвучно и облегченно переводит дух. Больше ни один из них не посмеет сбиться с синкопического ритма. Ни один не посмеет вести себя, как живое самостоятельное существо. Это потом, в ординаторской, они распадутся на отдельные части, будут жрать спирт, перешучиваться и нудно грызть друг друга за случайные промахи и чертовы привычки. Над столом, затянутые в зелено-лиловую форму, безликие, безмолвные, безотказные, они всего лишь нейроны и рецепторы одного-единственного Бога — безжалостного и всемогущего. Имя которому Хрипунов.

Продолжаем отделять наружный слой. Ножницы на миг замерли на вершине правого хряща — у самого кончика носа. Тихий скрип — как будто опасной бритвой распарывают натянутое мокрое полотно. Хрипунов знает, что никакого скрипа нет — это обман, просто его глаза видят, как сталь освежевывает лицо, и подкладывают под картинку подходящий звук. То же самое испытывают женщины, когда в примерочной прижимают к груди новые платья и сами верят в то, что красный оживляет, а черный — строит. Кстати, на операционном столе перед Хрипуновым почти всегда — женщина. Ему нравится оперировать женщин. Они ближе к гармонии. В них еще можно найти хоть что-то красивое — поворот шеи, разрез глаз, линию скул. Насчет скул, впрочем, он погорячился — правильно вылепленных женских скул почти не бывает в природе, скулы — это основа, скелет истинной красоты. Именно от них зависит все остальное — включая судьбу. Но иногда на неправильные скулы так волшебным образом падает правильная тень, что Хрипунов чувствует себя почти

счастливым. К сожалению, всего пару секунд, не больше. Хотя, кто знает — может быть, дольше просто не выдержало бы сердце.

С мужчинами таких метаморфоз никогда не происходит. В массе своей мужчины неинтересные уроды. Хрипунов честно не понимает — зачем они нужны. Впрочем, по большому счету, женщины не нужны ему тоже. Он выше этого. Он выше кого угодно. Когда операция закончится, и оставленные им раны стиснут идеально ровные рты, в мире станет чуть-чуть больше прекрасного. На одну каплю. Но когда-нибудь — Хрипунов не сомневается — он соберет эти капли в одно идеальное лицо. И тогда в мире снова воцарится Бог.

... Двухмиллиметровое долото. Крошечный надпил. Как маленьким лобзиком. Еще один. Хрипунов мягко кладет пальцы на обнаженную переносицу клиентки и прикрывает оранжевые глаза. Воздух вокруг него густеет и становится стеклянным от жара и напряжения, как в апокрифах. Он больше не человек, в его пальцах нет ничего человеческого — в операционной все это чувствуют, даже те, кто оперирует вместе с Хрипуновым по десять лет.

Раздается долгий, отвратительный, беззвучный хруст. Перелом

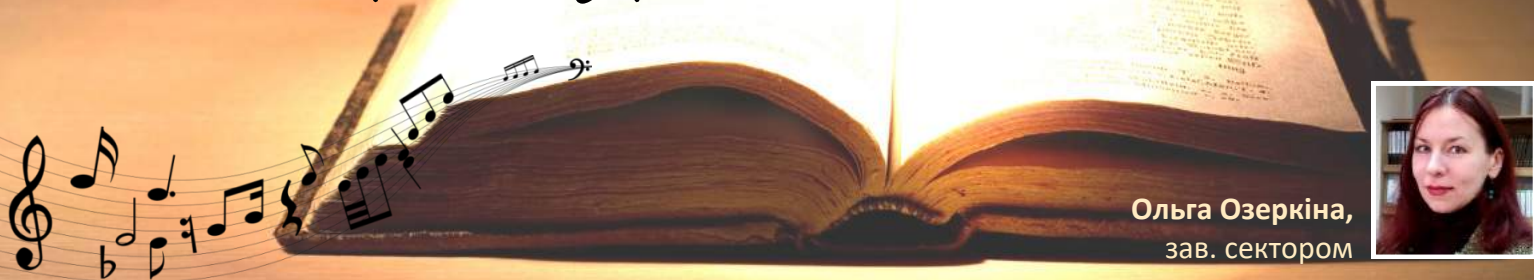
по типу «зеленой ветки». Хрипунов разжимает пальцы и, не открывая глаз, улыбается — они не могут видеть этого под маской, но они видят: совершенно неподвижные веки, спокойный лоб и — сквозь слои стерильной ткани — крупные, выпуклые, белые зубы в треугольнике растянутого, оскаленного рта. Один молоденький перспективный аспирант, мечтавший о пластических лаврах и с боем прорвавшийся на знаменитую хрипуновскую ринопластику, почувствовав эту улыбку, упал в обморок. Остальные просто сжимаются, и опускают глаза, и сглатывают тошнотворный комок, как будто самолет ухнул в воздушную временную яму, и нет уже ни операционной, ни кресел...

Наконец Хрипунов поднимает веки и обводит операционную бригаду спокойным взглядом. Вряд ли он хоть что-то заметил...

Хрящевые трансплантаты — чтобы предотвратить спадение верхнелатеральных хрящей. Тыльный трансплантат. Два боковых. Операция идет своим ходом, все давно забыли о смерти, демонах и воробьях — в конце концов, ни к чему не привыкаешь так быстро, как к настоящим чудесам...

Литературна нота

Ольга Озеркина,
зав. сектором

Роман Джованни Арпино «Мрак и мед»

Еще несколько десятилетий назад имя Джованни Арпино в итальянской литературе было одним из самых громких. Его книгами не просто зачитывались, их охотно экранизировали, после чего цитаты из них становились крылатыми. Но уже к концу 1980-х гг. интерес к творчеству Джованни Арпино на родине резко спал. Что поделать, в литературном мире, как и везде, спрос диктует мода...

В 1969 году вышел в свет роман Джованни Арпино «Мрак и мед». Главный герой произведения, Фаусто — не старый еще капитан в отставке, в результате несчастного случая лишившийся зрения и одной руки. Уже семь лет, как жизнь для него потеряла всякий смысл. Но выход — вот он: у Фаусто всегда есть при себе заряженный пистолет, чтобы без сожаления покончить с опостылевшим полусуществованием. Есть и план красивого ухода из жизни в компании с товарищем по несчастью.

Время от времени бывшее командование прикомандировывает к отставнику очередного поводыря-курсанта для того, чтобы Фаусто мог уверенно выйти в свет. Капитану тяжело смириться с такой зависимостью, и он намеренно обезличивает своих помощников, зовет их одной общей кличкой — Чиччо, как животных. Ведь, принимая помощь, к примеру, от собаки, не станешь ждать с ее стороны проявлений

снисходительной жалости. Фаусто даже отказывает помощникам в праве думать: «Чтоб никаких мыслей в башке больше не было!». Единственный вопрос, который задает капитан: «Умеешь ли ты ходить?», больше ему о них ничего не нужно знать.

Самым трагичным для Фаусто является то, что он продолжает играть однажды выбранную роль. Несмотря на произошедшую с ним катастрофу, Фаусто продолжает убеждать себя и окружающих в собственной «крутости», но теперь ему это дается все трудней и трудней.

Для здорового человека многочисленные эксцентричные выходы Фаусто были бы непростительным хулиганством, но окружающие из чувства сострадания терпят от «несчастного калеки» то, что никогда не потерпели бы от здорового наглеца. Он же зло насмешничает над ними, пользуясь собственной беззащитностью. Так отставной капитан расплачивается с обществом за навязанную ему жалость.

Фаусто непрерывно говорит о женщинах, хвастая умением различать их возраст и внешность по запаху, но ни одну из них он не допускает в свой внутренний мир. Удивляет его обращение с влюбленной в него красавицей Сарой: он ее не просто игнорирует, а грубо гонит от себя. Создается впечатление, что внимание девушки раздражает его, и только.

Но Сара давно для себя решила, что является для своего избранника «единственным смыслом в жизни» и не собирается отступать. Однажды в одну злополучную ночь Фаусто узнает о себе неприглядную истину: он трус! Трус, потому, что не смог по собственной воле уйти из жизни. Потрясенный этим открытием, он никак не может понять, что если есть на свете хотя бы один человек, которому ты по-настоящему нужен, то добровольный уход из жизни — это самое большое малодушие, на которое способен человек.

Нет, Фаусто, придется тебе пройти предназначенный путь до конца, но опорой тебе в нем будет не равнодушная рука поводыря, а любовь смелой женщины, для которой ты — единственный смысл в жизни.

«Profumo di Donna» и «Scent of a woman» – два фильма по одной книге

Большая популярность романа «Мрак и мед» на родине Джованни Арпино не могла не привлечь профессиональный интерес отечественных кинематографистов. В 1974 году по книге Арпино ведущим итальянским кинорежиссером-комедиографом Дино Ризи был снят комедийный фильм «Запах женщины» («Profumo di Donna»). Сценарий был написан самим режиссером в соавторстве с Джованни Арпино. На главную роль в фильме был приглашен замечательный итальянский актер и режиссер Витторио Гасман, многократно снимавшийся у Дино Ризи (15 киноработ). В 1975 году Витторио Гасман получил приз «Золотая пальмовая ветвь» за лучшее исполнение мужской роли на Каннском кинофестивале.

Витторио Гасман
Кадр из фильма «Запах женщины» 1974 г.

Изюминкой фильма стало участие в нем двадцатисемилетней итальянской актрисы Агостины Белли, поражающей не только волшебной средиземноморской красотой, но и тонкой, проникновенной игрой. Сара в ее исполнении — хрупкая и сильная одновременно, готовая до конца идти в отстаивании своего права быть с любимым человеком. За исполнение этой роли актриса была удостоена немецкой кинематографической премии «Золотая чаша».

Но в фильме Дино Ризи привлекает не только безукоризненная игра актеров. Режиссеру удалось создать по-настоящему атмосферный фильм: неповтори-

мые виды Рима, Генуи, Неаполя, камерные сценки, колоритные типажи жителей Аппенинского полуострова. Поневоле оказываешься вовлеченным в происходящее на экране.

Хотя кинокритики относят «Запах женщины» Дино Ризи к жанру трагикомедии, по своей сути — это романтическая мелодрама. Фильм получил признание не только на родине его создателей, огромный успех он имел во Франции, где в 1975 году получил главный кинематографический приз страны — премию «Сезар».

Вряд ли кто не знаком с американской кинолентой «Scent of a woman» («Запах женщины») 1992 года, но далеко не все знают, что она является ремейком итальянского оригинала. Режиссер фильма, Мартин Брест, к тому времени уже известный автор нескольких запоминающихся кинотриллеров («Военные игры», «Полицейский из Беверли-Хиллз»), к созданию сценария для будущего фильма привлек самого Дино Ризи и его соотечественника, опытного сценариста Руджеро Маккари. В результате получилась совершенно новая история, где вторым по значимости персонажем выступает молодой помощник главного героя. В основу сюжета картины легла история взаимоотношений ветерана вьетнамской войны Фрэнка Слэйда (Аль Пачино) и семнадцатилетнего учащегося Чарлза Симмса (Крис О’Доннел), вызвавшегося подработать на выходные помощником слепого подполковника.

В американском варианте акценты настолько смещаются, что мы можем говорить о двух совершенно разнохарактерных произведениях. Строптивый старый воjak и неопытный юнец все так же с трудом притираются друг к другу, переживают ряд драматических

ситуаций, но мы не видим на экране женских персонажей второго плана, а ведь, по словам самого Фрэнка Слэйда в его системе ценностей женщины стоят на первом месте, опережая Феррари! В картине Мартина Бреста уже ничего не остается от любовной драмы, а ее место занимает конфликт учащегося и руководства престижной школы, в котором Чарли оказывается пострадавшей стороной. От него требуется всего лишь назвать имена провинившихся товарищей, и он продолжит свое обучение в школе на льготных условиях. Чарли же почему-то идет на принцип и отказывается выдать приятелей, чем вызывает недоумение у руководства школы. Пламенная речь, с которой выступает подполковник Слэйд на школьном суде, помогает взглянуть на ситуацию под другим углом. Между героями устанавливается настоящая мужская дружба. За лучшее исполнение мужской роли в фильме «Запах женщины» Аль Пачино получил, наконец, долгожданного «Оскара».

Что объединяет оба кинофильма, так это недвусмысленное название-обманка «Запах женщины». Ближе к концу просмотра у зрителя возникает вопрос: а где здесь, собственно говоря, женщина, фильм-то о мужском? Совершенно верно, в обоих случаях мы видим перед собой портрет мужчины средних лет, «настоящего мачо». Чего в нем больше: привлекательного или отталкивающего, сильного или слабого, придется решать самому зрителю. Специфика киноработ Дино Ризи такова, что они заставляют не только наблюдать за происходящим, но и задумываться над его причинами, самостоятельно распутывая интеллектуальные ребусы.

Музыка к кинофильмам «Profumo di Donna» и «Scent of a woman»

Само собой, такая пронзительная история не могла не остаться без достойного музыкального оформления. К работе над фильмом «Запах женщины» Дино Ризи привлек ведущего итальянского кинокомпозитора Армандо Тровайоли, успевшего за свою девяностопятилетнюю жизнь написать музыку более чем к 300 кинофильмам. Тровайоли было создано более десяти запоминающихся саундтреков к фильму, среди которых особо можно выделить финальную тему «In the dark» («Во тьме»). Крадущаяся, напряженная, тревожная в начале и конце, в середине она преобразуется в невероятное по красоте соло на трубе. Создается впечатление, что луч света рассек темноту и осветил путь бредущего во мраке.

Помимо инструментальных мелодий в фильме звучат песни в исполнении популярных итальянских исполнителей. Они также призваны создавать особую атмосферу на экране. Песня Армандо Тровайоли «Che vuole questa musica stasera»* («Что хочет эта музыка сегодня») звучит рефреном в одном из самых эмоционально сложных моментов фильма. Однажды услышав ее, уже не забудешь никогда. Благодаря мелодии и чувственному

голосу ее исполнителя, итальянского эстрадного певца Пеппино Гальярди, мы на несколько минут можем оторваться от повседневности, отдав себя во власть головокружительной романтике.

Для фильма Мартина Бреста музыкальное оформление создавал американский кинокомпозитор Томас Ньюман, автор саундтреков более чем к 60 кинофильмам («Красота по-американски», «Побег из Шоушенка»). Среди прочих музыкальных тем в фильме прозвучало аргентинское танго. С ним связана очень эффектная сцена в фильме, когда слепой подполковник с блеском ведет неопытную молодую партнершу. Большинство зрителей считает танцевальный номер сильнейшим моментом в фильме во многом благодаря музыкальному сопровождению. Но мало, кто знает, что его авторство принадлежит Карлосу Гарделю, аргентинскому композитору, певцу и киноактеру первой половины XX века. Карлос Гардель фигура в танцевальном мире настолько значительная, что день рождения композитора, 11 декабря, ежегодно отмечается во всем мире как Международный день танго. 1920-30-е гг. — пик славы Гарделя, работавшего с самыми престижными киностудиями мира.

Аль Пачино
Кадр из фильма «Запах женщины» 1992 г.

Во многих звуковых фильмах с участием актера звучала его музыка в авторском исполнении.

Танго «Por una cabeza»** («Потерявший голову») было написано в 1935 году, последнем в жизни композитора. Легкая, почти невесомая, и одновременно по-латиноамерикански огненная, музыка была по-новому аранжирована Томасом Ньюманом. Легко узнаваемый состав аккомпанимента: фортепиано, виолончель, аккордеон. Солирует скрипка, ее витиеватые пассажи можно сравнить с ароматом тонких духов. Именно так, по всей видимости и должен звучать аромат страсти по Мартину Бресту.

***Прослушать песню**
«Che vuole questa musica stasera»
в исполнении Пеппино Гальярди

****Прослушать танго Карлоса**
Гарделя «Por una cabeza»
в оркестровке Томаса Ньюмана

Использованные источники:

1. Arpino G. *Scent of a woman* [Electronic resource] / G. Arpino ; translation from Italian by Anne Milano Appel. — Mode of access : <http://www.rulit.me/books/scent-of-a-woman-read-365709-1.html>
2. В Италии умер легендарный композитор Армандо Тровайоли [Электронный ресурс] // Русская служба BBC. — 03.03.13. — Режим доступа : http://www.bbc.com/russian/society/2013/03/130302_trovajoli_death
3. Гальярди, Пеппино [Электронный ресурс]. — Режим доступа : https://ru.wikipedia.org/wiki/Гальярди,_Пеппино
4. Гардель, Карлос [Электронный ресурс]. — Режим доступа : https://ru.wikipedia.org/wiki/Гардель,_Карлос
5. Запах женщины [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <http://www.vothouse.ru/films/zapakh-zhenshchiny.html>
6. Запах женщины (Италия 1974) и... Запах женщины (США 1992) [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <https://drugoe-kino.livejournal.com/1681611.html>
7. Фролова О. «Запах женщины»: исполнители главных ролей (актриса, актер). «Запах женщины»: фразы и цитаты фильма [Электронный ресурс] / О. Фролова. — Режим доступа : <http://fb.ru/article/216464/zapah-jenshchiny-i-ispolniteli-glavnyih-roley-aktrisa-akter-zapah-jenshchiny-frazy-i-tsitatyi-filma>
8. Giovanni Arpino [Risorsa elettronica]. — Modalità di accesso : https://it.wikipedia.org/wiki/Giovanni_Arpino
9. Ternavasio M. *La biografia di Giovanni Arpino* [Risorsa elettronica] / M. Ternavasio. — Modalità di accesso : <http://www1.lastampa.it/redazione/cmsSezioni/cultura/200712articoli/28328girata.asp>

Регіна Вороніна,
бібліотекар 2 кат.

Теорія механіки на практиці медицини

(до 410-річчя з дня народження Джованні А. Бореллі, французького вченого-універсала)

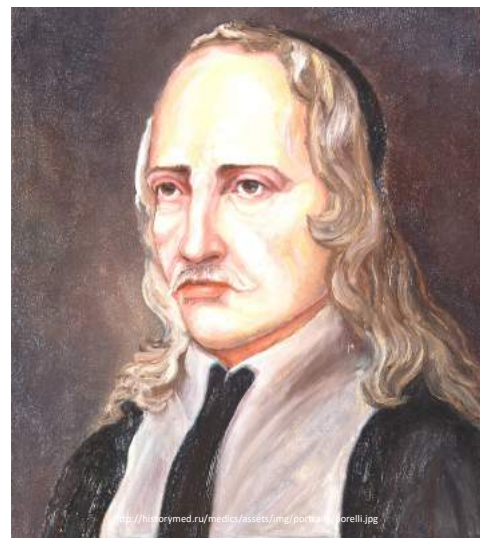
Фундаментальні знання про рух людського тіла для студента-медика є однією з основ багаторічного навчання. Але цей фундамент мав з'явитись звідкись... Завдячувати такому цінному відкриттю численні покоління медиків мають французькому натуралістові часів Наукової революції 18 століття Джованні Альфонсо Бореллі, який по праву вважається основоположником ястромеханіки («біомеханіка» — вчення про фізіологічні та патологічні явища на основі законів механіки).

Свій шлях вчений почав у Римі, вивчаючи там математику і медицину під керівництвом самого Бенедетто Кастеллі, учня та соратника Галілея. В подальшому науковець взявся за систематичне дослідження супутників Юпітера і довів геліоцентричність руху планет та застосування до них закону Кеплера, що стало першим кроком до доведення закону всесвітнього тяжіння. Ці думки викладені у праці «Теорія Медичійських планет» 1666 р.

Джованні Бореллі зробив великий внесок у розвиток сучасних принципів наукових досліджень, продовжуючи принцип Галілео Галілея перевіряти гіпотези за допомогою експериментів. Його педагогічна діяльність розпочалась з 1649 р., — професором математики в університеті Месіні. Наступним призначенням стало місце на кафедрі математики в Пізанському університеті (1656 р.).

Як представник Новітнього часу зі всебічними інтересами, що за константу сприймав пошук інноваційних методів удосконалення всіх напрямів буття суспільства, Бореллі намагався якомога більше зробити для прогресу наукової думки. Саме йому вперше спало на думку можливе створення дихального апарату для підводних досліджень, а на основі простих спостережень за природними явищами та статистичних підтверджень зробив припущення, що саме рівень атмосферного тиску пов'язаний з погодними умовами.

Незважаючи на всі наукові відкриття і багаторічні дослідження Дж. Бореллі в області астрономії, фізиці та фізіології, в історії наукових досягнень він відомий завдяки своїй двохтомній праці «**Про рух тварин**» (лат. *De Motu Animalium*), яка була видана вже після його смерті (Рим, 1680 р.) В цій роботі дослідник розглядає організм тварини з точки зору математичної теорії механізмів, в якій особливу увагу приділяє роботі м'язів: серце представляє як насос з клапанами, легені — як два міхи (мається на увазі ковальські міхи), а процес ходьби — як цілеспрямоване переміщення центру ваги, що супроводжується зусиллями з відновлення рівноваги. Так, він вперше у наукових колах розтлумачив рух серця як м'язове скорочення, а вивчаючи механіку грудної клітини, довів пасивність розкриття легенів. Також Бореллі досліджував як статику,

Джованні А. Бореллі

так і динаміку тіла, оцінив силу, що виробляється м'язами при різних видах активності (ходьба, біг, стрибки, підняття важких предметів). Його робота неодноразово перевидавалася і мала великий вплив на теоретичну медицину.

Останні роки свого життя Джованні Бореллі провів у вигнанні через підозру у політичній змові, на скромній посаді шкільного вчителя у Римі. Але його вклад у природничі науки має беззаперечну цінність навіть через багато поколінь...

Використані джерела:

1. Борелли (Джованні-Альфонсо Borelli) // Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона / издатель Ф. А. Брокгауз, И. А. Ефронъ. — С-Петербург : Типо-Литография И. А. Ефрона, 1891. — Том 4 (Том 7). Битбург-Босха. — С. 472-473.
2. Борелли (Borelli) Джованни-Альфонсо // Большая советская энциклопедия / под ред. А. М. Прохорова. — 3-е изд. — Т.3. Бари-Браслет. — Москва : Советская энциклопедия, 1970. — 640 с. — С. 565.
3. Борелли, Джованни Альфонсо [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://goo.gl/aYJC7K>

Зазираючи за лаштунки...

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

Оксана Борисова,
бібліотекар 1 кат.

Й робота проситься у вірш...

Ми всі звикли, що звіти завжди подаються якоюсь сухою офіційною мовою. Але іноді хочеться відійти від традиційного офіціозу та розповісти про роботу **відділу зберігання фондів** в якомусь незвичному стилі. Особисто нам прийшла на допомогу лірика.

Рано-вранці тишком-нишком
Мовчки йдуть чотири мишки.

І куди ж вони ідуть?

І куди лягла їх путь?

Відповідь проста у них:

– *Поспішаємо до книг.*

Не дивіться, що маленькі,
Начебто, й на вид слабенькі.

Та «широкі» плечі в них —

Цілий відділ книг на них.

Два поверхи цей відділ має,
Видань тут безліч проживає.

На вулицях-полицях зручно розмістились

Раритети — наші аксакали,
Книги, дисертації, журнали.

Тільки мишки в зал зайшли,
Книги гамір підняли.

Обізвались раритети:

– *Що за жарти? Чи секрети?*

Долетіла до нас звістка.

Стала, як у горлі кістка.

Поступитись треба місцем

Молодим спеціалістам.

Мишка Тетянка втрутилась вчасно:
– Вік інформації! Невже це не ясно?
 За вікном XXI століття.
Треба продовжити вам довголіття.
 Двійко цих умільців —
 Комп'ютер і сканер —
Вам допоможуть зробити рекламу.
Портфоліо кожному створять цікаве.
Тому не сваріться — і нумо до справи!

Тетяна Костюкевич,
завідуюча відділом

На приємну співбесіду і фотосесію
В ранковий цей час мишка Оксанка запрошує вас.
До того ж, циклон інвентаризації наближається —
Мишка Галинка з ним швидко справляється.
Внесе в каталог, наклеїть штрих-код —
Такий суперовий у нас діловод.

Галина Капітанова,
зав. сектором

Видання всі разом:
– О горе нам бідним!
Прийшов вже той час:
Студенти забудуть дорогу до нас.
А хочеться інколи, щоб повсякчас
Руки дбайливі торкалися нас!

Наталія Сердюк,
бібліотекар 1 кат.

Обізвалась мишка Ната:
– Маю справ до вас багато.
Як же могли ви подумати таке,
Що всі вас забудуть? Бо я тут на те,
Щоб вас чепурити, щоб вас хорошити,
Порядок в книжковій світлиці робити.
Добре все буде у вас, обіцяю.
Інакше собі я і не уявляю!

Мишки хором:
– Бібліотека — море книг,
Бібліотека — храм науки...
Переступайте наш поріг,
Беріть скарби нетлінні в руки!

Оксана Борисова,
бібліотекар 1 кат.

Фотопогляд

Від редакції

Есть в зимнее время такой замечательный день, когда обязательно выглядывает солнышко и кажется, будто уже наступила весна. Этот день — 25 января. Ни одни именины не пользуются такой популярностью и любовью, как Татьянин день. Потому что это не только праздник студенчества, жажды знаний, поиска, открытий, но и праздник красивых, умных, милых, обаятельных ТАТЬЯН.

И, наверное, не случайно в нашей университетской библиотеке работают аж пять Татьян!

Глядя на каждодневную работу наших Татьян, мы с уверенностью утверждаем – они активны, энергичны, практичны, трудолюбивы, отзывчивы и доброжелательны!

Желаем нашим коллегам жить весело и счастливо, работать усердно, отдыхать увлекательно, дружить верно, мечтать и наслаждаться жизнью каждый день и каждую минуту!

Намхення

Ярослав Певный,
студент 3-го курса,
1 мед. факультета, 17 группы

* * *

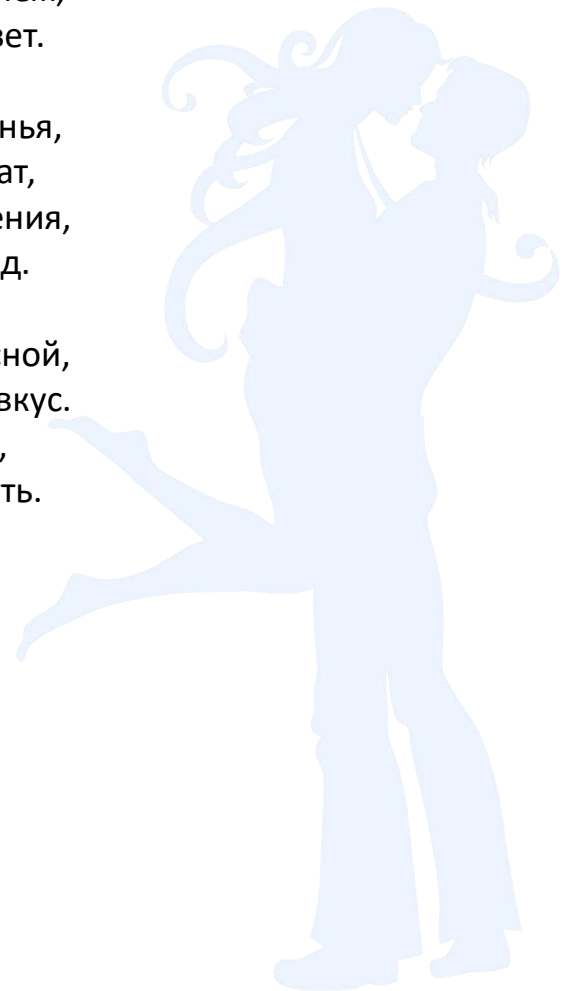
В дни юности прекрасной,
В порыве страсти молодой,
Бегут минуты жизни нашей,
и мир кружится надо мной.

Бежим, теряем, вновь находим,
Момент не ценим тот, что дан,
Ведь он, наверно, самый главный,
И жизнью нам подарен раз.

В заботах наших, в всех стараньях,
Не замечаем солнца свет,
Мы все бежим и все теряем,
Не ценим юности рассвет.

Порой в моменты озаренья,
Ты понимаешь как богат,
Имея близких, круг общения,
Не зная горя, жив и рад.

Цени же юности прекрасной,
Неповторимый сладкий вкус.
Она своим нектаром,
Пьянит дальнейший путь.

АСКОРБІНКА ДЛЯ ДУШІ

– З чим любите пити каву? З цукром, молоком, корицею?

– Ми надаємо перевагу книзі!

Усі книжки, представлені в рубриці, ви завжди зможете прочитати, взявши їх в нашій бібліотеці на абонементі художньої літератури.

Ольга Сохар, бібліограф 1 кат., **Дар'я Івашова**, бібліотекар 2 кат.

Так ніхто не кохав...

Цей випуск присвячуємо талановитому майстру загадкової простоти Володимиру Миколайовичу Сосюрі. Через кілька історичних та культурних етапів в житті України він увійшов в українську літературу як ніжний і тривожний поет. Його творчість — це безмежна любов та ненависть, журба та радість. Радимо усім зануритись у дивовижний та романтичний світ поезії автора.

«Мазепа»

Сосюра В. М. Мазепа : поема / В. М. Сосюра. Лірика / В. М. Сосюра ; ред. П. Ромко. – Київ : Дніпро, 2001. – 224 с.

Ця добірка творів містить вибрані поезії різних років і замовчану понад півстоліття поему «Мазепа». Особистість гетьмана Мазепи привертала увагу багатьох письменників, починаючи від Вольтера, Байрона, Гюго та ін. Існує велика кількість літературних версій складної долі Мазепи. Володимир Сосюра, на відміну від своїх попередників, по-своєму трактує постать гетьмана. Не ідеалізуючи його як неординарну особистість, поет творить, насамперед, художній образ, а не політичний портрет. Як ніхто інший, намагається розкрити психологію особистості і через його образ піднести ідею державності України, її незалежності.

«Лірика»

Сосюра В. М. Лірика / В. М. Сосюра. – Київ : Державне видавництво художньої літератури, 1961. – 495 с.

До збірки увійшли кращі зразки лірики, овіяні світлою романтикою юності, почуттям кохання, дружби. Майже у кожному вірші поета звучить щось особливе: і величне, і щире, і ніжне, задушевне — звучить те велике почуття, що вкладається в маленьке слово — люблю. Його інтимна лірика — це бездонне джерело ніжних почуттів, висловлених у прекрасній поетичній формі. Яскрава емоційно-наснажена образність, оспівування особливих миттєвостей людського буття ліричного героя віршів. Володимир Сосюра — не тільки полум'яний патріот, ай людина з глибокими і сильними почуттями...

«Розстріляне безсмертя»

Сосюра В. М. Розстріляне безсмертя: вірші та поеми / В. М. Сосюра. – Київ : Український письменник, 2001. – 319 с.

До книги увійшли вибрані твори, вірші й поеми із збірок 1921-1931 років, що не друкувалися за життя автора, частина яких з'явилася в періодиці у першому десятилітті незалежної України, бо раніше вважалися антирадянськими і перебували під забороною. Усі твори цієї книжки друкуються за першо-публікаціями чи за рукописами автора. Сюжети мають яскраво виражений публіцистичний характер, завдання яких — реабілітувати письменників-побратимів. Поет боляче переживає будь-які прояви несправедливості, відчуває власну вину тому, що його минула гірка чаша розправи. Порівняння постають ідейно-влучними та експресивними.

Хроніка подій

Про вільний дух української нації

Важливим фактором для України є плідне міжнародне співробітництво та партнерство, яке має індивідуальний характер співпраці. Саме такий підхід став ключовим у програмі співробітництва Україна-НАТО «Партнерство заради миру і безпеки», яка складається із реалізації окремих ініціатив та підпрограм, що націлені на позитивні реформи у сфері економіки, просвітництва законодавчої діяльності, державної безпеки, що сприяє стратегічній зовнішньо-політичній позиції країни. Цю тему розкриває виставка **«Україна-НАТО: співробітництво у сфері економіки»**.

«День Соборності України» символізує утвердження суверенітету нашої країни. Цей процес розпочато з часів спроби об'єднати давньоруські землі навколо київського престолу. Організація «живих ланцюгів» з початку 90-х стала символічним і мала на меті воз'єднати Лівобережну та Правобережну Україну, території яких неодноразово ділили внаслідок історико-політичних змін протягом 10 століть. Зараз наша країна об'єднана, пам'ятати про цей складний шлях допоможе виставка **«Могутність держави в єдності»**.

Бій під Крутами у вітчизняній та зарубіжній історіографії роками був повитий міфами і замовчуваннями, але одне залишається незмінним — героїчний подвиг загону козаків і київських кадетів. Оборонці української державності отримали переконливу військову перемогу, і сучасних дослідників особливо вражає факт участі 27 молодих юнаків у цьому нерівному бою, оспіваний поетом Павлом Тичиною у вірші «Пам'яті тридцяти». Шануємо пам'ять про цих героїв, знайомимось з матеріалами книжкової виставки **«Крути: і біль, і вічна слава»**.

Ще одна трагічна віха нашої історії... У грудні 1941 р. в окупованому Харкові почався перепис населення міста та створення так званих «жовтих списків». В подальшому примусове переселення громадян до єврейського гетто в районі ХТЗ, згодом — Дрогобицький яр, з якого ніхто не повернувся. Такі «спеціальні зони» були знайдені в багатьох містах України, це є нашим багатостраждальним болем... До Міжнародного дня пам'яті жертв Голокосту експоновано виставку **«Голокост — наш спільний біль»**.

Регіна Вороніна,
бібліотекар 2 кат.

Проснуться знаменитым

22 января этого года исполняется 230 со дня рождения гения, на десятилетия вперед обогатившего мировую литературу новыми смыслами, идеями и приемами.

Гордость английской литературы, поэт-романтик Джордж Гордон Ноэл Байрон (1788-1824) прожил на удивление короткую жизнь, но это не помешало ему оставить после себя ряд неординарных произведений.

Отпрыск обедневшего аристократического рода, Джордж Байрон получил престижное образование в Кембридже, где уже проявлял себя в сочинительстве. Его первая книга стихов, «Часы досуга» (1807 г.), сразу же обратила на себя внимание, а две первых песни автобиографической поэмы «Чайльд Гарольд» (1812 г.) по словам самого поэта принесли ему молниеносную славу: «Однажды утром я проснулся и увидел себя знаменитым».

Родовой титул лорда позволял молодому Байрону участвовать в политической жизни страны и отстаивать собственные взгляды в парламенте. В 1812 году поэт произнес с его трибуны запоминающуюся всем речь против захватнической политики Британии. Байрон был также участником Греческой войны за независимость, а у себя на родине, в Англии — поборником движения луддитов.

Из-за нападок, которым английское общество подвергло

взгляды и образ жизни свободолюбивого поэта, ему пришлось навсегда покинуть родину, отправившись в путешествие к берегам Италии, а затем — и Греции. В эти последние восемь лет жизни Байроном были написаны самые выдающиеся произведения: четвертая песнь «Чайльд Гарольда» (1817 г.), философская трагедия «Манфред» (1817 г.), фривольная поэма из венецианской жизни «Беппо» (1818 г.), романтическая поэма «Мазепа» (1819 г.), трагедия «Сарданопал» (1821 г.), сатирическая поэма «Дон Жуан» (1818-1823 гг.).

Во всех произведениях Джорджа Байрона четко прослеживается отпечаток жизненной позиции автора: индивидуализм, свободолюбие, бунтарство. Благодаря романтическому складу характера, авантюризму и независимости мышления поэт прожил весьма насыщенную событиями жизнь. Его удивительная биография неоднократно находила воплощение в литературе и кинематографе, а байроновское творческое наследие вдохновляло и продолжает вдохновлять людей искусства на создание все новых и новых шедевров.

В фонде художественной литературы Научной библиотеки ХНМУ находится ряд изданий, включивших в себя самые известные произведения Джорджа Байрона. В первую очередь обращают на себя внимание две книги из серии «Бібліотека світової літера-

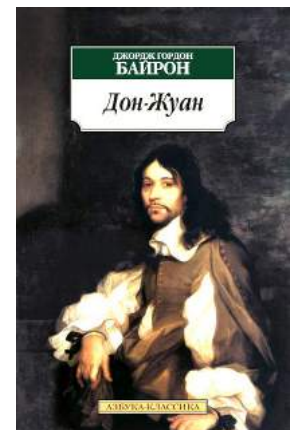
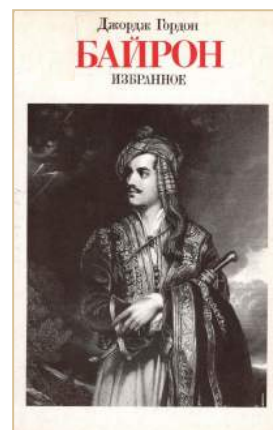
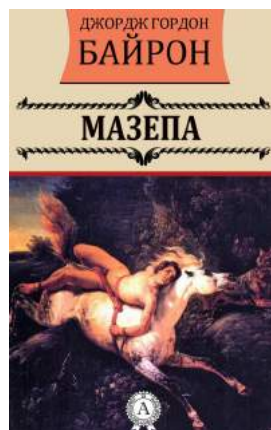
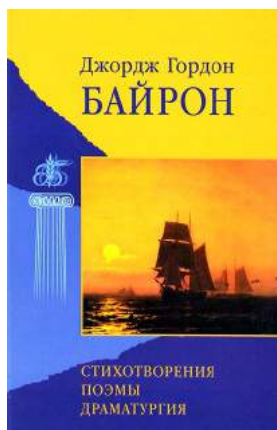
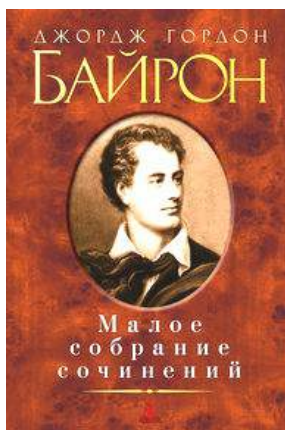

Джордж Гордон Ноэл Байрон

тури»: сборник «Мазепа», куда вошли наиболее известные поэмы Байрона и стихотворения разных лет; отдельно изданная поэма «Дон Жуан». Оба издания — на украинском языке. Имеется также два сборника драматических произведений: Джордж Байрон «Трагедії» на украинском языке 1939 года издания и русскоязычное издание Джордж Гордон Байрон «Пьесы», 1959 года издания. Сборники избранных произведений поэта представлены изданиями 1984 и 1935 гг.

Читатели, интересующиеся творчеством Джорджа Байрона, найдут в нашей библиотеке все наиболее ценное, что оставил после себя ярчайший представитель английской литературы.

Ольга Озеркина,
зав. сектором

Соловей української літератури

Творче надбання українських письменників десятиліттями надирає і веде поціновувачів художнього слова. Їх поетичні та прозові тексти наповненні особистими переживаннями, перенесеними на папір для вираження головної тези — розповіді, не залишатись байдужим та висловлювати власне бачення світу.

Цього місяця представники української літературної спільноти вшановують ювілей надзвичайно талановитого поета, що збагатив літературну спадщину своєю неповторною творчістю.

Творчий шлях Володимира Сосюри розпочався ще з натхнення дідом Володимиром Кириловичем, якого поет описує як талановитого оповідача, він міг його слухати аж до світанку.

Перший вірш вийшов друком у 1917 р. під час перебування В. Сосюри у складі Армії УНР. За непідтвердженими даними, вірш входив до збірки «Пісні крові...», що була надрукована у 1918 р., але її і досі не знайдено. На письменницькому небосхилі зірка В. Сосюри засяла раптово — після

опублікування революційно-поетичної поеми «Червона зима», яка й наразі залишається найвидатнішим зразком поетичного епосу часів громадянських заворушень в Україні. Провідними темами більш пізнього періоду творчості поета є будівнича тематика, а також любовна лірика, про яку на той момент він майже єдиний так відкрито писав на теренах України. Особливо любий серцю Володимира Сосюри був образ жіночої сили, квінтесенції чистої та подекуди магічної краси. Вперше такий образ поет показав у поемі «Робфаківка», яку присвятив своїй першій дружині Вірі Берзіній.

Дослідження творчості талановитого поета не зупиняється ні на мить: у 2007 р. українські літературознавці знайшли в архівах невідомий громадськості на цей час вірш під назвою «Останній бій», опублікований в газеті «Селянська громада» від 3 серпня 1919 року, а режисером Василем Образом було знято документальний фільм «Так ніхто не кохав» у двох частинах.

В. Сосюра

До 120-річного ювілею В.М. Сосюри на абонементі художньої літератури протягом січня та лютого експоновано виставку **«Тонкий лірик»**, де представлено найкращі твори, що розкривають українського поета як майстра проникливої поезії.

Регіна Вороніна,
бібліотекар 2 кат.

Академік Олександр Шалімов — Людина і Хірург

20 січня відзначається 100 років з дня народження видатного українського хірурга Олександра Олексійовича Шалімова — одного із засновників української хірургічної школи, новатора від хірургії: першим провів вдалу пересадку підшлункової залози хворому на діабет; запровадив нові методи операцій при захворюваннях органів травлення, серця, онкологічних захворюваннях; під керівництвом О.О. Шалімова проведено першу в Україні операцію з пересадки серця.

Загалом ним проведено близько 40 тисяч операцій. Був членом міжнародного союзу хірургів, Асоціації хірургів Австрії, Німеччини, Росії, України. Дійсний член

Академії медичних наук України і Нью-Йоркської академії наук. Автор більше 830 наукових праць та 112 винаходів, створив в Україні два науково-дослідні інститути — у Харкові і Києві. Він був великим Хірургом, мудрим Учителем та дивовижною Людиною.

До ювілейної дати з фондів Наукової бібліотеки ХНМУ створена виставка «Академік Олександр Шалімов — Людина і Хірург», яка представляє твори всевітньо відомого хірурга і літературу про нього.

Цікаво знати! З нагоди ювілею 23 січня 2018 року вводиться в обіг пам'ятна монета України «Олександр Шалімов» номіналом 2 гривні.

Запрошуємо ознайомитись з першоджерелами (читальна зала Наукової бібліотеки, пр. Науки 4, корпус «Б»)

Лариса Скрипченко,
провідний редактор

ЗАПРОШУЄМО ОЗНАЙОМИТИСЬ З ВИСТАВКАМИ:

«Наука за межею фантастики»

(До 190 років від дня народження Ж. Верна, французького письменника) – **08.02.18**

Місце експозиції: Абонемент художньої літератури Наукової бібліотеки
(проспект Науки 4, корпус Б)

«Україна — НАТО: від співробітництва до інтеграції» – 02.02.18

«Бути юридично грамотним»

(2018 рік — Рік реалізації правопросвітницького проекту «Я маю право!») – **05.02.18**

«Майдан: сторінка живої історії»

(до Дня вшанування подвигу учасників Революції Гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні) – **20.02.18**

Місце експозиції: Читальна зала гуманітарної підготовки та самостійної роботи Наукової бібліотеки (проспект Науки 4, корпус Б)

«Хронічні обструктивні захворювання легень (ХОЗЛ): ключові питання» – лютий 2018

Місце експозиції: Читальна зала Наукової бібліотеки
(проспект Науки 4, корпус Б)

*Вітаємо співробітників бібліотеки
з днем народження
у січні!*

*Агат'єву Віру!
Волошину Валентину!
Кузнєцову Лідію!
Неговєлову Оксану!
Попову Людмилу!*

Контакти:

м. Харків,
пр. Науки, 4
тел. (057)7077289
моб. (097)9937709
e-mail: biblio-t@ukr.net

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (гол. ред.)
Русанова О.А. (відп. ред.)
Тесленко К.М.
Гаєва Н.Д.
Вороніна Р.В.

